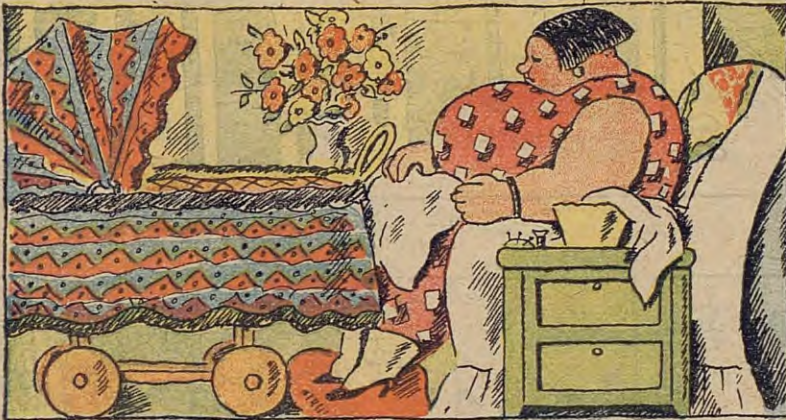

WERROLET

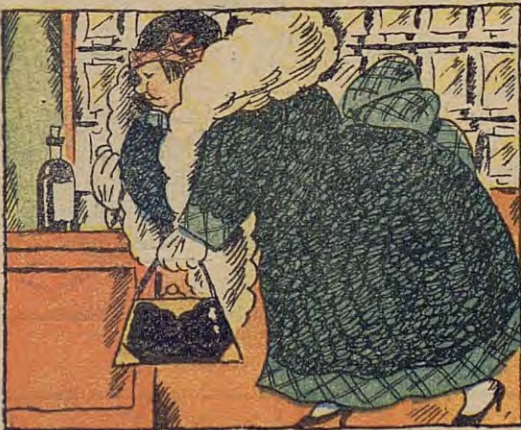
SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'«EN PATUFET»

Un específic que no falla

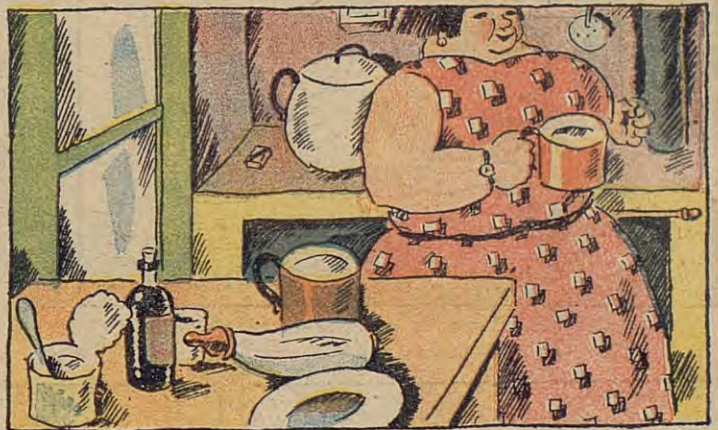

La senyora Filomena estava preocupada amb els seus 95 quilos. Tant que li hauria agradat ésser prima i esvelteta com una palmera!

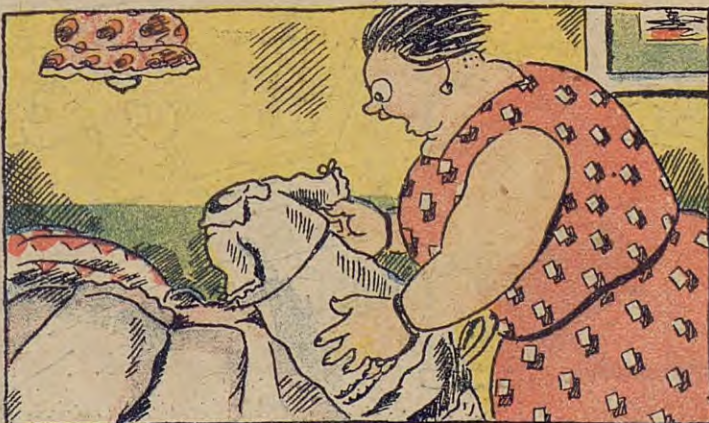
Un dia va llegir al diari un anunci suggestiu que la va entusiasmar.

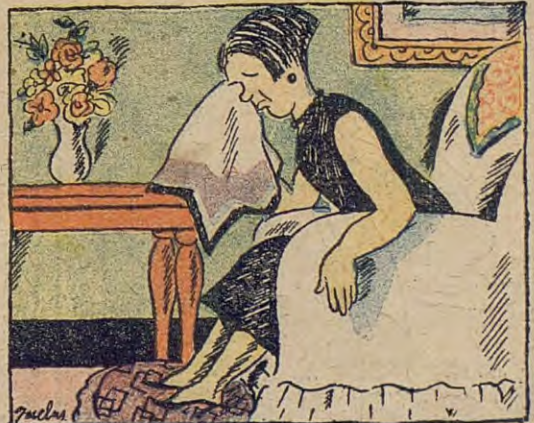
La senyora Filomena anà tot seguit a adquirir una ampolla de «Camandulina».

Estava tan il·lusionada, que no sabia el que es feia. Mentre preparava el biberó pel seu menudet, li caigueren unes gotes de l'específic dintre la llet.

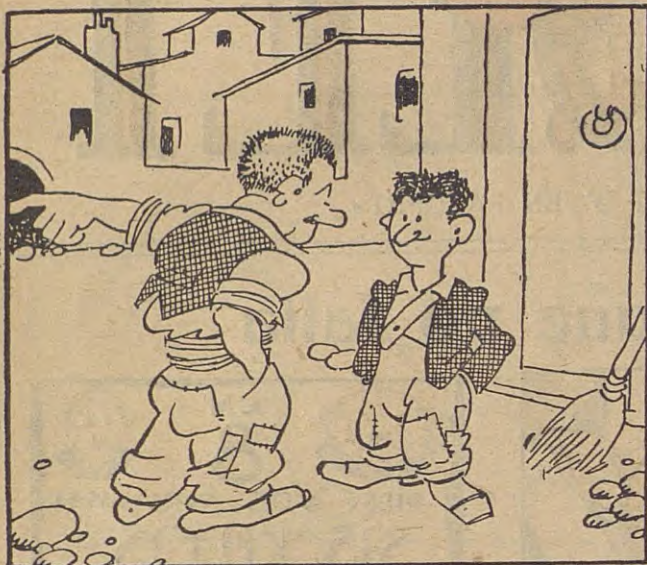

Al cap de vuit dies, en anar a treure el nen del bressol, comprovà, horroritzada, que només hi havia el vestit. La «Camandulina» havia fet efecte. El nen s'havia fos. Com que només pesava cinc quilos i mig!

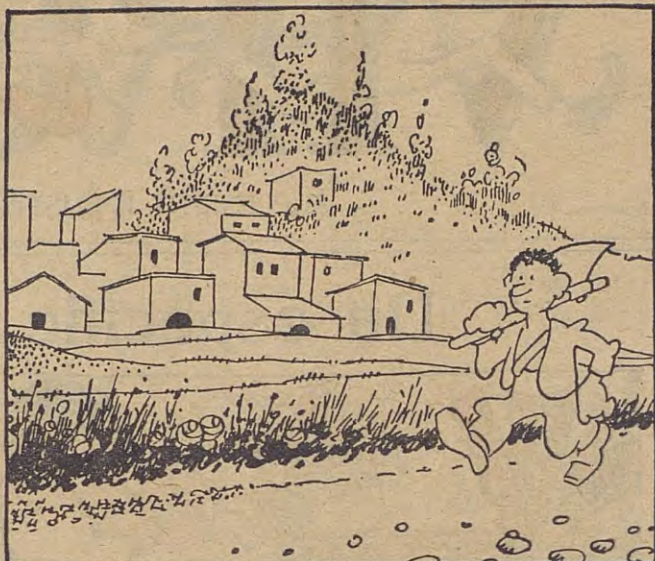

La senyora Filomena en vuit dies va perdre dotze quilos a conseqüència del disgust que va proporcionar-li l'específic.

Massa forçut

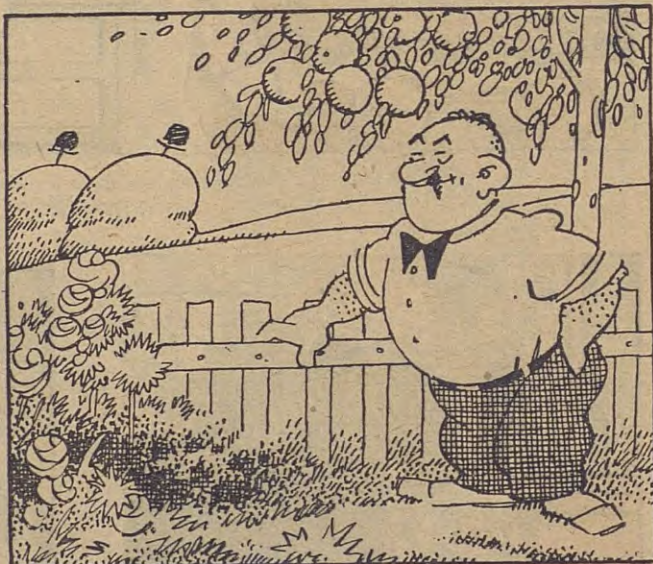
—Mira, aniràs a collir unes roses al jardí.

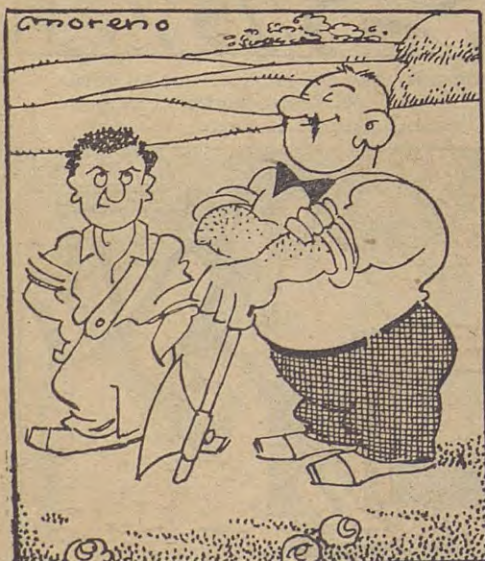
El xicot, amb la destal, se n'hi va tot puntual.

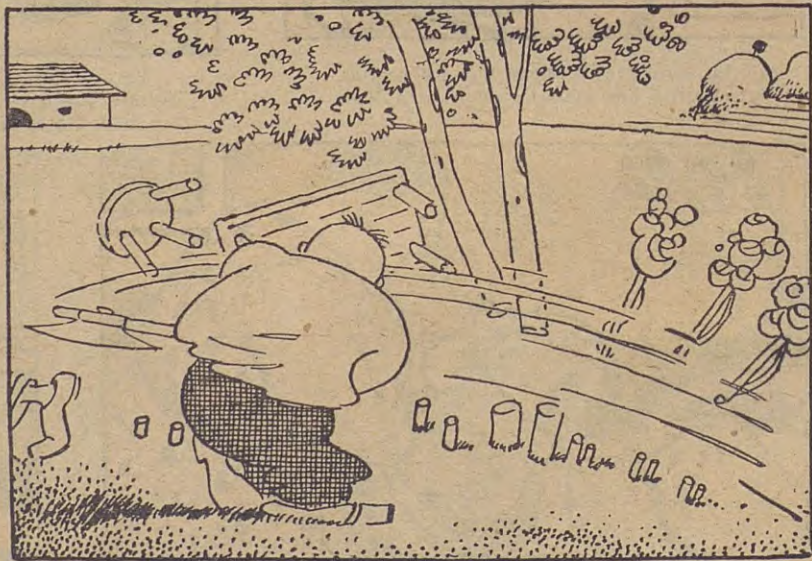
Sense voler-se apressar les comença de tallar.

En Simplici Bicepgròs veient-ho es posa nerviós.

—Més de pressa ho has de fer; deixa'm, que t'ho ensenyaré.

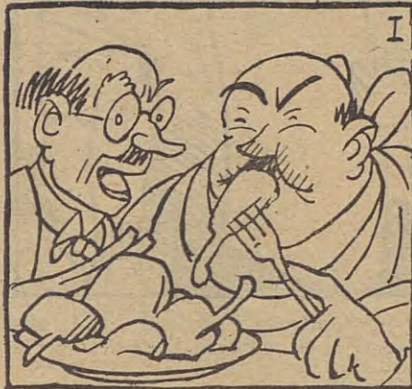

I tan fort s'hi va posar que tot ho va destrossar.

Assaig previ

Dibuixos d'en CORNET

Per en GUILLEM D'OLORO

Hi ha gent al món que quan es posen a menjar no acabarien mai. Un d'aquests tipus afamats, quan arrebegava un be rostit se'l menjava sencer i si algú li preguntava com podia fer-

ho, responia que *a força de sucar-hi pa!*

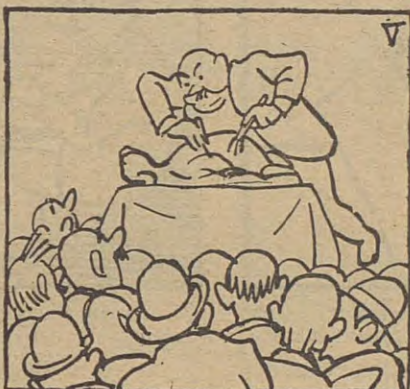
Veus aquí que els amics d'aquesta celebritat gàstrica organitzaren un dia una exhibició en la qual es menjaria tot un moltó acompanyat de deu pans

de quilo i vint litres de vi, tot d'una assentada. Es van creuar apostes, uns dient que ho faria, altres que no... L'expectació era gran per ambdues bandes.

Amb gran concurrència de públic començà l'original provatura. L'heroi de la festa agafà forquilla i ganivet i amb prodigiosa activitat començà a fer

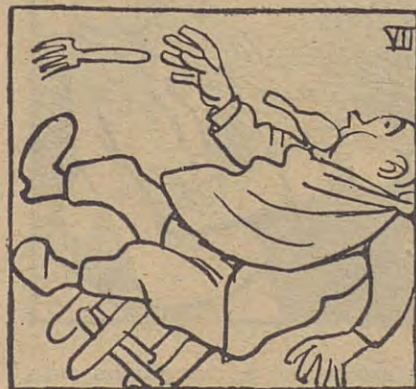

forat al moltó tan de pressa, que els que havien apostat en contra es van veure la partida perduda.

Una cuixa, dues cuixes, una espatlla,

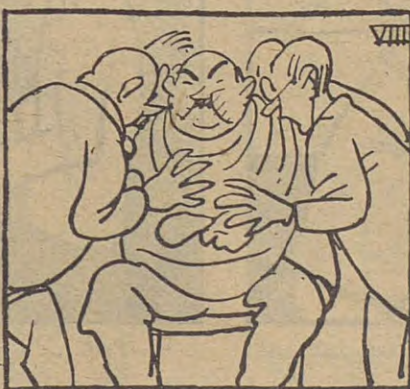

anaren desapareixent gola avall d'aquell formidable Gargantua..... però amb gran desmai dels seus amics, quan ja només quedava una tercera part del

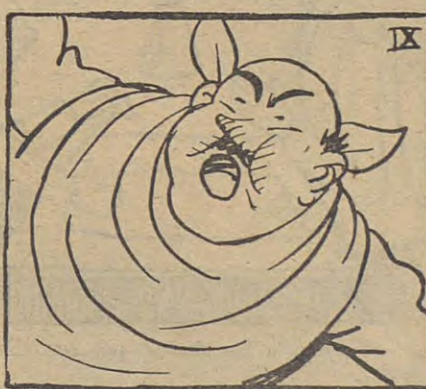

be o cosa així, el menjador va confessar-se retut i va llençar la forquilla dient:

—Nois, realment, no puc menjar més.

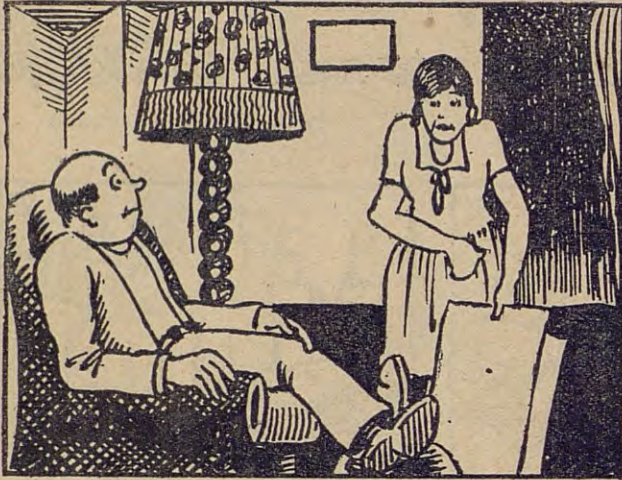

—Home—exclamaren els seus amics, —ens fas quedar malament i perdem les apostes! Fes un esforç! ¿Què et passa? Si abans sempre te'l menjaves!

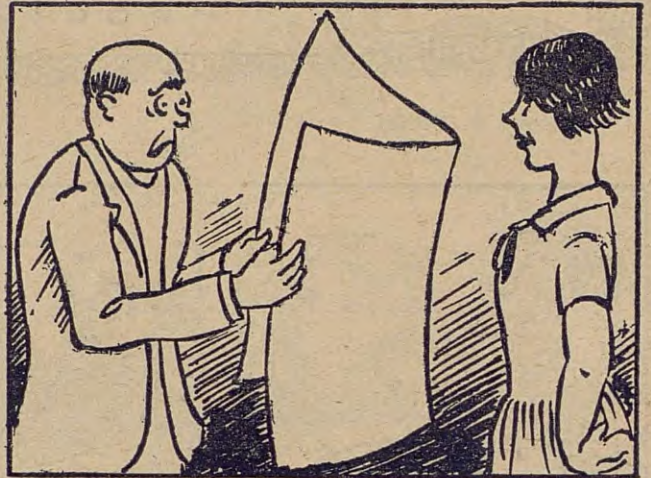

—Això és, el que no m'explico—féu ell tot preocupat—que ara no ho puguí fer i en canvi, fa tres hores, ho he assajat i me l'he menjat perfectament!

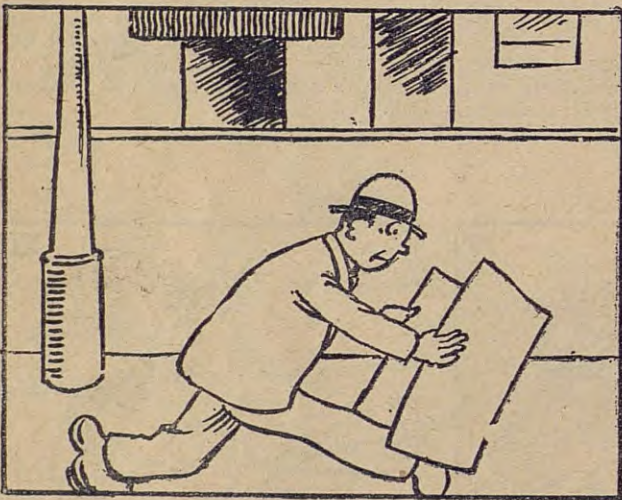
Una solució

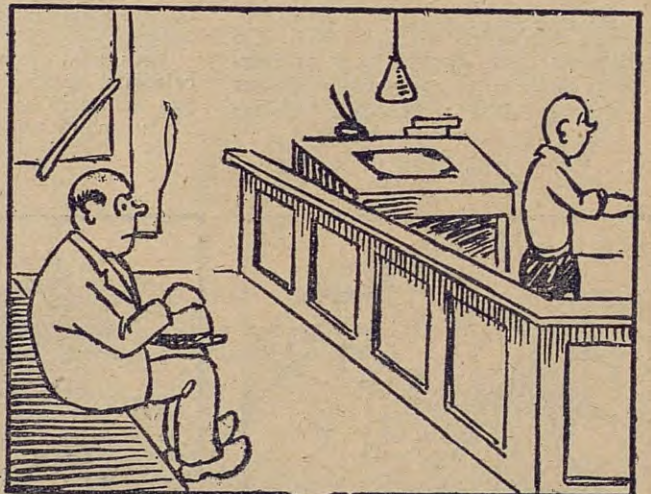
En Pau estava fent la migdiada quan es veié trencat el son d'una manera potser un xic sobtada, pels crits que feia la seva dona amb un diari als dits.

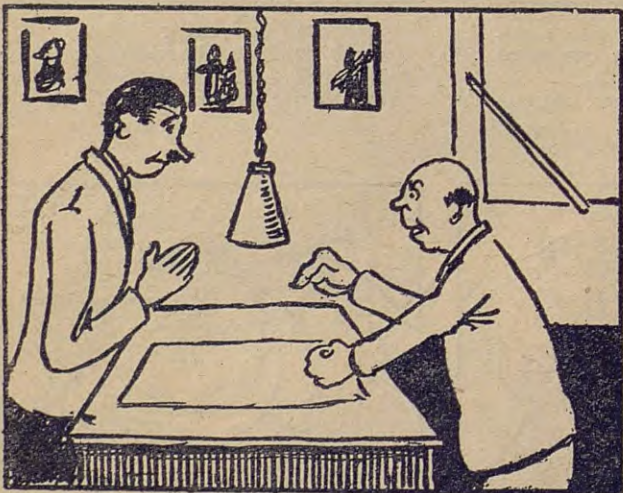
Després de calmar-la s'assabenta amb desagradable sorpresa de què aquell diari havia publicat la notícia de la seva mort.

Decidit a demanar una reparació per la falsa notícia i al mateix temps que arreglessin l'errada, s'encamina directament a la redacció.

Al cap d'una espera de tres quarts d'hora el fan passar al despatx del director i aquí comença el diàleg:

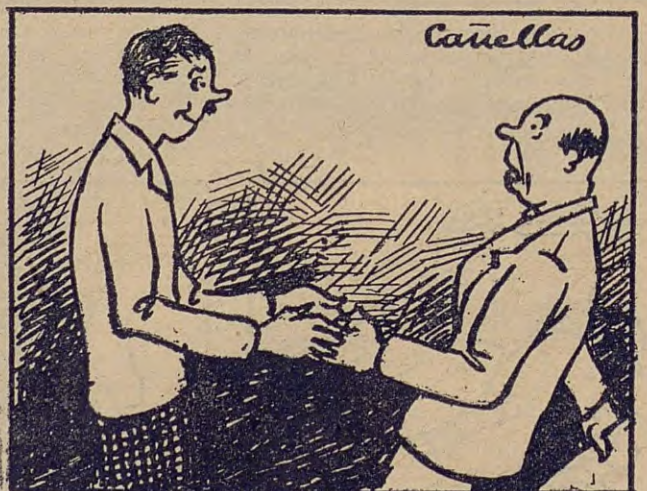

—Senyor, m'he enterat pel seu diari que acabo de morir.

—Si és el meu periòdic que ho porta, és que és cert— contesta el director tranquilament.

—Jo li asseguro que no, des del moment que estic enraonant amb vostè.

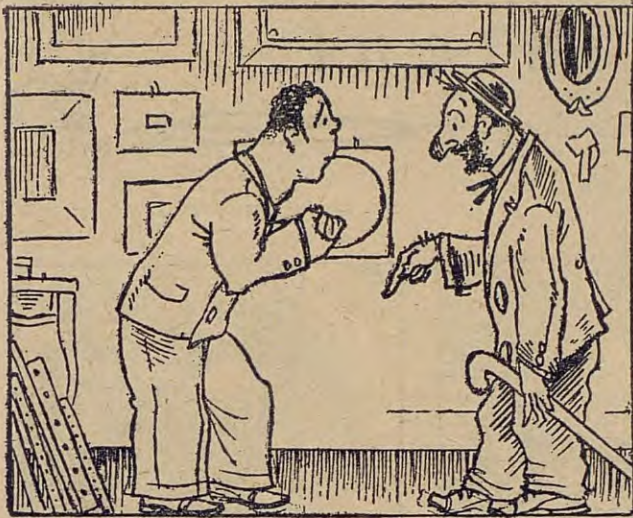
—Impossible! Nosaltres no corregim res que ja s'hagi publicat!

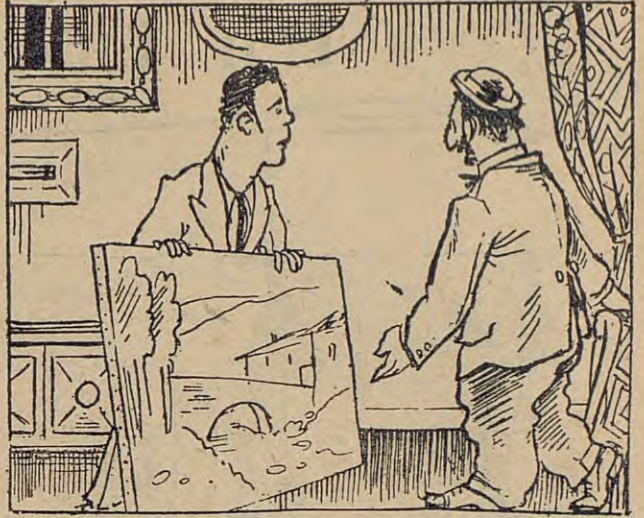
—Però...

—Res, res! L'únic que puc fer per arreglar les coses, és posar el seu nom a la llista de naixements.

Jacob compra un quadro

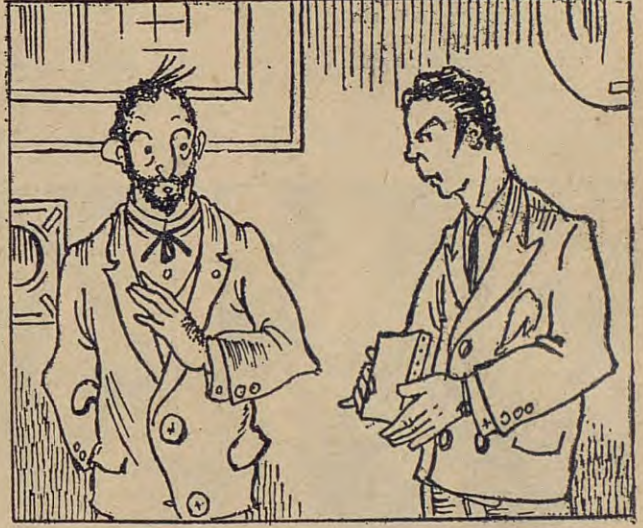
—Déu lo guard. ¿Què se li oferia?
 —Veurà; la meva neboda s'ha casat i tinc que fer-li un regal... Alguna cosa a l'oli, per posar al menjador.

—¿Què li sembla aquest quadre?
 —Oh, molt bonic. ¿Quin preu té?
 —400 pessetes.
 —Ui...! no vull pas gastar tant! ensenyi-me'n d'altres.

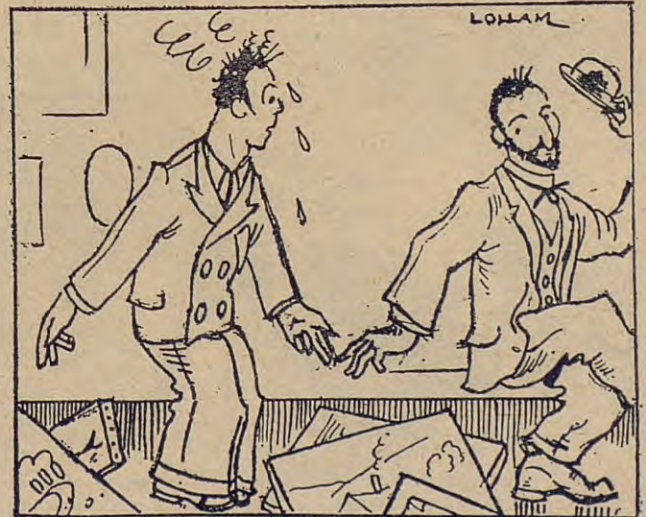
—¿I aquest?
 —Veu, això ja fa més per casa. ¿Quin preu té aquest?
 —150 pessetes.
 —No, no. Tampoc és això el que jo volia. Massa diners, massa diners...

—Ara, ara, això és el que vull; senzillet i finet. ¿Quant me'n demana d'aquest?
 —75 pessetes.
 —Fugi, home! ¿Tan petit? No puc gastar tant! Són massa diners per la meva butxaca.

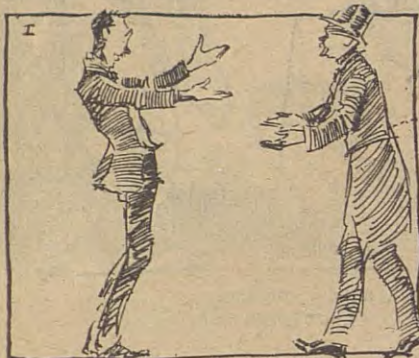

—Què? Li està bé aquesta miniatura? Aquest tan sols costa 25 pessetes.
 —Massa car, massa car encara...

—Doncs, senyor meu, si vol una cosa per al menjador, a l'oli, per un preu tan baix, tindrà que regalar-li una llauna de sardines.

Un inexistent

I
El mestre de Vilapresa tenia un amic del cor que n'era procurador d'una senyora marquesa.

II
El procurador morí i el mestre tant s'afectà que al vespre de l'endemà també es trobava a la fi.

III
Tot content al Cel se'n puja i a Sant Pere amb gran fatig li demana per l'amic que no veure'l ja l'enuja.

IV
Mirà el registre Sant Pere tan ben mirat com pogué i a la fi li respongué que allà el seu amic no hi era.

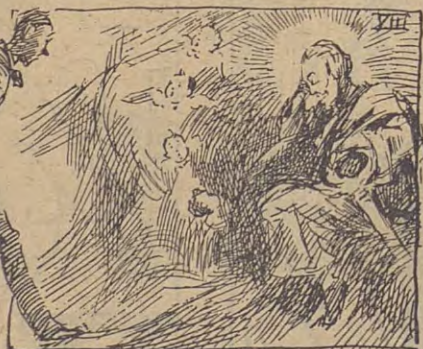
V
No acabant-s'ho d'empassar, se'n va cap al Purgatori i armà allà un gran rebombori perquè tampoc l'hi trobà.

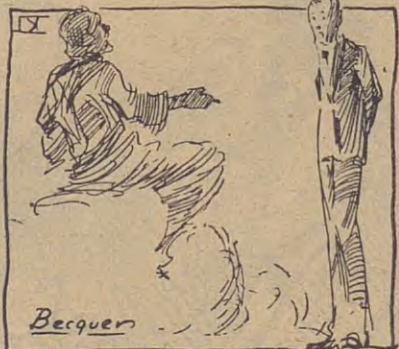
VI
—¿Serà a l'infern? Impossible. Si era un sant! Prò cal mirar-ho. Va a l'infern a preguntar-ho... Tampoc és al lloc horrible!

VII
Ara se'n torna a Sant Pere. —Senyor Sant, miri-ho millor: Fulano, procurador, carrer tal, primer tercera...

VIII
—Si així haguéssim començat millò ens hauríem entès; home, està clar que no hi és ni en el Cel ni condemnat!

IX
—Procurador! Quina broma! endebades el cerqueu! Els procuradors, sabeu, no tenen ànima, home!

Bequer

Entre jueus

Leví i Abraham eren dos jueus molt ben avinguts, que tenien una gran botiga de sastreria i novetats a un dels carrers més importants de la vila. Un establiment molt ben assortit, amb dependents molt servicials, amb capital suficient i bona clientela.

de sastreria era presa de les flames. Bombers amunt i avall, aigua va, aigua ve, minimax i pirenès... tot fou inútil; el foc havia arrelat tan bé que en poques hores tot quedava destrossat i abolit.

I des de la cantonada propera Leví i Abraham s'ho miraven.

I Abraham no es moria!

—Ja ho veus, Abraham—deia Leví amb veu llastimosa—, tot cremat i tot per culpa teva!

—Què vols dir, per culpa meva! Que potser vols suposar que jo hi he caiat foc!

—Res d'això! Calla, calla!—féu Leví apressadament—. Ningú no hi ha calat foc, s'ha cremat sol, ho sents! Però tu tens la culpa de no haver-ho assegurat!

—Pse, què vols fer-hi!—féu Abraham tranquil·lament.

Al cap de dos dies un agent de la companyia de Segurs «Flamafoç» trobava entre les despulles de la botiga proves suficients de l'incendi intencionat. Eren l'encenedor d'en Leví junt a una llaua de benzina!

Leví fou agafat immediatament i confessà el seu crim. Sí, era ell que havia incendiat la botiga per tal que

morís Abraham del disgust i poder cobrar l'assegurança de vida!

—Però—preguntà el detingut—¿per què ha anat a fer investigacions vostè, de la «Flamafoç» si no teníem feta assegurança d'incendi?

—Amb vostè no, però amb el seu soci sí—féu l'inspector—. Ell havia fet una pòliza d'incendi a nom seu!

I així fou que no cobrà ningú.

Abraham no morí de pena perquè va veure que el seu amic se la carregava més que ell, però tots dos van quedar més pobres que una rata.

Així passi amb tots els avars. Amén.

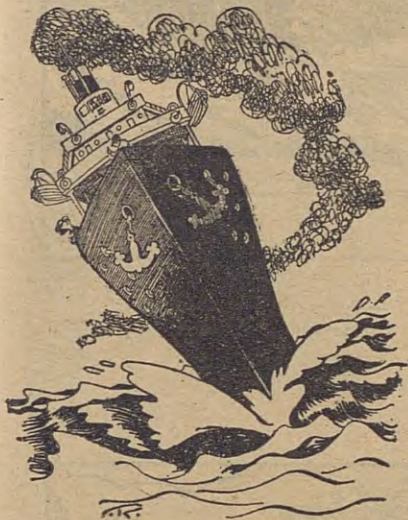
AL MITING

—Demanem—deia un polític— llibertat per tot arreu.

Sigui lliure el ric i el pobre, lliure el burgès i l'obrere, lliure Europa, lliure l'Àsia, lliure... —Sí i lliure l'infern!— un del públic li contesta.

—Lliure l'infern, sí, molt bé— diu l'orador.—Molt m'agrada veure que un home valent defensa la seva pàtria. Us felicito, amic meu.

P. E. P.

—Noi, posa't més cap al mig, que fas tombar el vapor!

(De *Tit-Bits*)

Però malgrat tots aquests avantatges, el negoci anava malament.

—Abraham, això no va—deia Leví al seu consoci—; treballem com a negres i al cap de l'any perdem diners. Valdria més retirar-nos i viure de renda.

—Però ¿qui ens voldria comprar la botiga, Leví? ¿No veus que tothom ho sap que no guanyem diners?

—Però podríem assegurar-la d'incendis, Abraham.

—Això mai, home! Jo sóc honrat i cremar la botiga per cobrar l'assegurament no ho trobo bé.

—Com tu vulguis, Abraham, però em sembla que estem fent el pagès.

—Coratge, Leví, treballem i fora! Però Leví no era home que deixés de banda les seves taleies. Abraham no volia assegurar la botiga per incendiar-la, doncs bé, ell, per la seva part, s'arreglaria!

Com de fet, al cap de pocs dies hauríeu vist Leví a una casa d'assegurances firmant una pòliza, no d'incendi, sinó de vida. Assegurava la vida de n'Abraham a favor seu. ¿Per què?

El seu projecte era molt arriscat. Es tractava de calar foc a la botiga i esperar tranquil·lament que Abraham morís del disgust de no haver-la assegurat a temps i llavors cobrar l'assegurança de vida.

I el pla no estava malament si hom considera que Leví coneixia prou bé Abraham i el sabia capaç de morir-se en un cas com aquest.

Aquella nit mateixa el gran basar

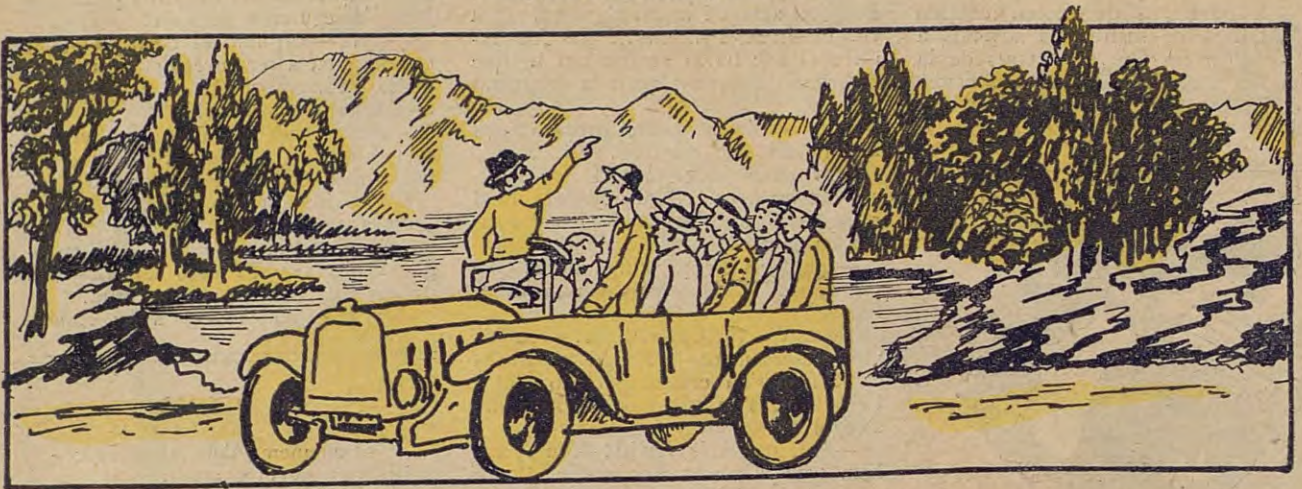
Godofred:—¿On és l'altra ala del meu elm?

Ediltruda:—He trobat que escau molt bé al meu capell.

(De *The Passing Show*.)

Noves aventures d'en Baliga i en Balaga

*Fan un viatge en exprés
que no els costa pas diners.*

Austràlia és un bell país
que el troben tot ple d'encís.

Passegen molt pels voltants
de les ciutats importants.

—Aquí—el cicero els diu—
forma un pregon gorc el riu.

—Per més que l'han sondejat
el fons ningú l'ha trobat.

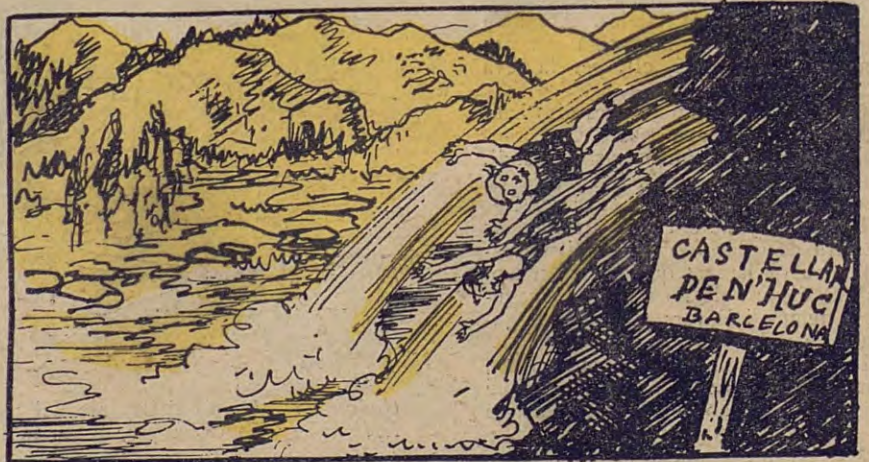
—Banyem-s'hi—diu en Baliga.—
Eixa calor ja em fatiga.

Es banyen i la corrent
se'ls engoleix de repent.

Tan al fons del fons se'n van
que qui sap on sortiran.

I surten, tot d'un plegat,
per les fonts del Llobregat.

Aquell forat tan pregon
travessava tot el món!